

En principi, quan hi ha un conflicte personal, interpersonal o comunitari, l'actitud més valenta, digna i honrada hauria de ser entregar la nostra sensibilitat, reflexió i capacitat crítica per intentar resoldre'l pacíficament i amb una certa enteresa. Dic *en principi* perquè, avui dia, en canvi, la tendència generalitzada és exactament la contrària, i l'entorn constantment ens diu que és preferible mentir, amagar-se, callar, insultar o matar-se per no haver d'acarar els conflictes. És més fàcil. És *el que toca*. D'això se'n diu *signes del temps*? Això que escric podria ser una *tautologia poètica* més de les meues si, acaçats per la barbàrie, no fóra tan fàcil negar la Llei de la Gravitació Universal. Fins al punt que, si per una d'aquelles, algú guarda encara un bri d'audàcia o tenacitat per practicar aquella actitud primera, aquest individu, als ulls miops de l'entorn, no és més que un temerari o un idiota, quan no, sense més pretextos, una *mala* persona. Finalment, per si aquestes percepcions adverses no l'acaben de persuadir, el ramat hi afegirà que el *seu* és un *conflicte interior* i que potser hauria d'anar al psicòleg o al psiquiatra. Potser. Potser perquè segurament serà en això que, per fi, posaran molt de sentit i sensibilitat.

*Facilitat i felicitat són xifres
que busquen els qui canten
dins una gàbia. Però si,
per a mantenir el foc,
us cal agafar una brasa
encesa, poseu-vos cendra
al tou de la mà.
I, de la tristesa,
feu-ne llenya.*
Joan Brossa

A Elies Barberà.

Button

Button

«Hinematov», de Brossa Quartet de Corda